

понесъ и Македония били заети отъ скититѣ славѣни.¹⁾ Гръцката властъ и църквата слѣдъ дълги борби най-сетнѣ сполучили да погърчатъ най-южнитѣ славѣни. Тоя процесъ обаче е продължилъ вѣкове, защото и прѣзъ XIII, XIV и XV в. е имало славѣнски селища въ Тесалия, Епиръ и Пелопонесъ.²⁾ Общата неволя, що сполетѣ гърци и славѣни въ турското робство, допринесе за окончателното прѣтопяване на тия славѣни, които вече бѣха свързали своитѣ сждбини съ гръцкитѣ, отъ които идѣше съ общата вѣра и църковната християнска утѣха.

И втората група югославѣни, сръднедунавската или панонската, се движела на югъ по сжщитѣ причини, които карали долнедунавци да минаватъ Дунава, само че дѣйствиата на първитѣ идѣли повече пжти и отъ чуждо подбуждане. До 567 год. по сръдния Дунавъ и Маджарско е била държавата на гепидитѣ, германско племе; въ тая година аваритѣ прѣвзѣха гепидската държава и на сръдния Дунавъ се настани новъ народъ, съ други навици и култура, и това трая два вѣка и половина. При тия раздвижвания на народитѣ, славѣнскитѣ племена бѣха слѣзли още по на югъ, до византийскитѣ прѣдѣли край р. Сава. Тѣ обаче бѣха подвластни на аваритѣ и своитѣ нападения въ Византия вършеха обикновено съ своитѣ господари, аваритѣ.

Прѣзъ VII в., когато отбраняването на крайсавскитѣ византийски прѣдѣли бѣ станало невъзможно, поради войнитѣ съ перси и араби, и когато слѣдъ 623 г. князь Само сполучи да освободи частъ отъ панонскитѣ славѣни отъ аварско иго, сръднедунавскитѣ славѣнски пламена се заселиха масово въ близкитѣ сѣверо-западни прѣдѣли на тогавашния византийски Балкански полуостровъ. Отъ тѣхъ три особено се издигнаха въ историята и послужиха като ядра за групиране около тѣхъ на другитѣ сродни племена; такива бѣха словинцитѣ, хърватитѣ и сърбитѣ. Извѣстията за заселението на панонскитѣ славѣни на югъ не сж тѣй много и опрѣдѣлени, както извѣстията за долнедунавскитѣ славѣни. Отъ тия извѣстия

¹⁾ Καὶ γὺν δὲ πᾶσαν Ἰππειον καὶ Ἑλλάδα σχεδὸν καὶ Πελοπόννησον καὶ Μακεδονίαν Σλάβοι Σκλάβοι νέμονται. — C. Müller, Geographi graeci minores II, 574.

²⁾ В. Васильевъ, Славяне въ Греци, въ Виз. временникъ V, 436 сл. — Срв. по-долу и нашитѣ документи, № 7, 13, 36, 41, 43, 89.